

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 458/2021-30

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Miroslava Duriša a Ladislava Duditša (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], podnikajúceho pod obchodným menom Ing. Róbert Križan EUROCAR, Lipová 7, Nitra, IČO 33 958 751, zastúpeného URBAN STEINECKER GAŠPEREC BOŠANSKÝ, s. r. o., advokátskou kanceláriou, Havlíčkova 16, Bratislava, IČO 47 244 895, v mene ktorej koná advokát a konateľ JUDr. Ondrej Urban, MBA, proti postupu Okresného súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. 25 Cb 22/2016 po právoplatnosti nálezú Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 365/2020 z 13. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľa

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. júla 2021 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) v konaní sp. zn. 25 Cb 22/2016 (ďalej len „napadnuté konanie“) po právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 365/2020 z 13. októbra 2020 (ďalej len „nález ústavného súdu“). Sťažovateľ ďalej žiada, aby mu ústavný súd priznal finančné zadosťučinenie v sume 7 700 eur a náhradu trov konania v sume 921,79 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ sa v napadnutom konaní domáha proti žalovaným zaplata sumy 2 028,20 eur s príslušenstvom. Sťažovateľ uviedol, že nálezom ústavného súdu bolo okrem iného vyslovené porušenie jeho v bode 1 uvedených práv a ústavný súd zároveň prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietahov. Po nadobudnutí právoplatnosti nálezú ústavného súdu (29. októbra 2020) je okresný súd nečinný

(v zmysle nevydania ani len neprávoplatného rozhodnutia vo veci samej) už viac ako 8 mesiacov (ku dňu podania ústavnej sťažnosti, pozn.). Sťažovateľ zároveň poukázal na skutočnosť, že napadnuté konanie nie je právoplatne skončené ani po viac ako 5 rokoch a 5 mesiacoch od podania žaloby.

3. Sťažovateľ ďalej uviedol, že 27. apríla 2021 sa uskutočnilo pojednávanie, ktoré bolo odročené na 28. september 2021. K väčšej starostlivosti o riadne vedenie napadnutého konania nepomohol ani nález ústavného súdu, ktorý neprinútil okresný súd, aby zintenzívil svoj postup v tejto veci. Postup okresného súdu nesmeruje k vydaniu právoplatného rozhodnutia, a teda ani k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

4. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

5. Ústavný súd vo svojej rozhodovacej činnosti konštantne vychádza z názoru, že účelom práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci (napr. II. ÚS 26/95, I. ÚS 76/03, III. ÚS 154/06, II. ÚS 438/2017). Samotným prerokovaním veci na všeobecnom súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (obdobne III. ÚS 127/03, IV. ÚS 221/04).

6. Ústavný súd sa zameral na preskúmanie opodstatnenosti ústavnej sťažnosti sťažovateľa so zreteľom na svoju doterajšiu rozhodovaciu prax. Pri ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) ústavný súd už v minulosti odmietol ústavnú sťažnosť ako zjavne neopodstatnenú „vzhľadom na skutočnosť, že celková doba konania pred súdom, ako aj postup zákonného sudcu nesignalizovali reálnu možnosť zbytočných prietahov, a tým ani porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy“ (II. ÚS 109/03), resp. ak „argumenty v sťažnosti sťažovateľa nepreukázali v čase podania sťažnosti takú intenzitu porušenia označeného základného práva, aby bola sťažnosť prijatá na ďalšie konanie“ (II. ÚS 93/03, II. ÚS 177/04).

7. Sťažovateľ sa po 8 mesiacoch od právoplatnosti nálezu ústavného súdu opätovne obrátil na ústavný súd v tej istej veci a tvrdí, že aj naďalej v napadnutom konaní dochádza k zbytočným prietahom, a tým aj k porušovaniu jeho v bode 1 označených práv.

8. V prvom rade ústavný súd uvádza, že nemohol nevziať do úvahy aj skutočnosť, že po právoplatnosti nálezu ústavného súdu nastúpila (oveľa silnejšia) 2. vlna pandémie koronavírusu SARS-CoV-2 spôsobujúceho nebezpečnú nákazlivú ľudskej choroby COVID-19. Až do apríla 2021 bola činnosť všeobecných súdov obmedzená opatreniami prijatými v súvislosti s uvedenou pandemiou. Ide o objektívne zapríčinený faktor, ktorý vznikol zjavne mimo sféry okresného súdu.

Tieto opatrenia spôsobili a pravdepodobne naďalej budú spôsobovať sťažené vykonávanie pojednávania (resp. nemožnosť ich vôbec vykonávať), bez ktorých nie je možné vykonať dokazovanie, a tým ani náležite zistiť skutkový stav veci.

9. Počas 2. vlny pandémie bol určený termín pojednávania na 27. apríl 2021, ktoré sa aj uskutočnilo a ktoré bolo odročené na 28. september 2021. Ústavný súd sa preto nestotožňuje s názorom sťažovateľa, že postup okresného súdu po právoplatnosti nálezú ústavného súdu nesmeruje k vydaniu rozhodnutia vo veci samej.

10. Podľa názoru ústavného súdu preto z už uvedených dôvodov nedošlo k takej intenzite zásahu do práv sťažovateľa zo strany okresného súdu po právoplatnosti nálezú ústavného súdu, ktorá by zodpovedala ústavne relevantnému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

11. Ústavný súd však zároveň pripomína, že ďalšia prípadná nečinnosť okresného súdu alebo prípadná jeho neefektívna/nesústredená činnosť by mohla založiť už inú kvalitu posudzovania zbytočných prietáhov, čo by mohlo mať za následok opätovné vyslovenie porušenia v bode 1 označených práv ústavným súdom. V takom prípade by toto rozhodnutie nemalo byť prekážkou prípustnosti opätovného konania pred ústavným súdom a rozhodovania vo veci samej [§ 55 zákona písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“)].

12. Z uvedených dôvodov, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny), ako aj práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

13. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľa bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ďalších jeho návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 21. septembra 2021

Libor DUEĽA
predseda senátu